

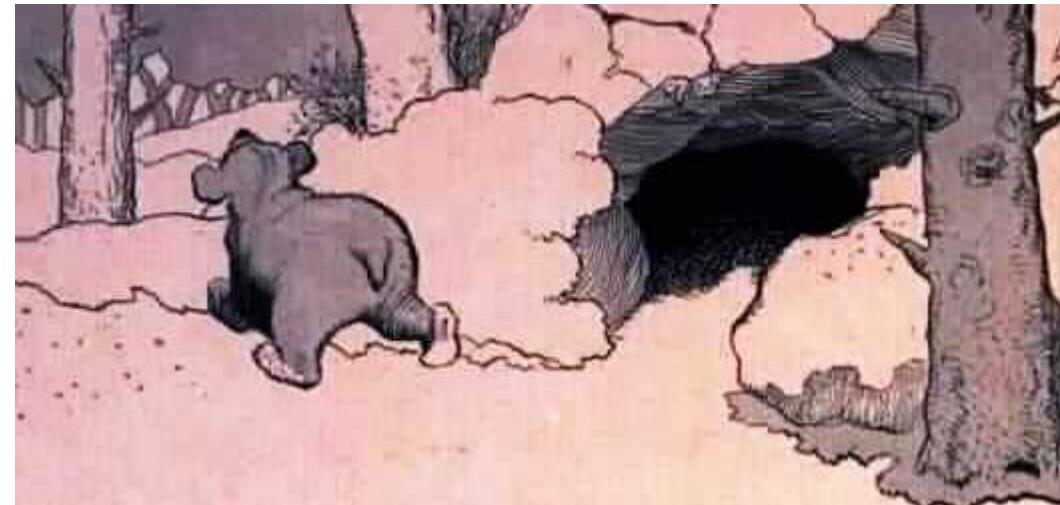
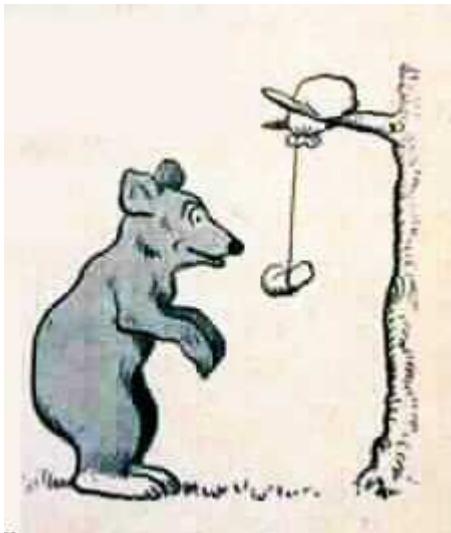
עליה שמע בכפר לא משה מראשו.

"אילו רק יצליח לתפוס אותו" היה אומר
לאישתו "היה"

מאף אותו ועשה
אותו לא פחות טוב
ממרטין שלנו היין.
אר איר להשתלט
עליו?

"אנא, רק תהיה
זהיר" ביקשה אישתו
שפחדה כי בעלה

עלול להיפגע תורן ציד הדוב. אר הצועני
לא יכול היה להתפרק. הוא החליט לתפוס
את הדוב בתעלול חכם. הוא חשב וחשב
שוב עד שהחלטת שמצא פתרון. הוא הלך
לסביבה בה חי הדוב ותלה על ענף של
עץ שקיית עם פלפל טחון, קשורה בחוט
שבקצהו השני תלה חתיכת בשר. אחר
כך הסתתר אחרי עץ והמתין.

לא הרחק מהכפר הגרמני הקטן בו
התמקמה משפחת סטניסלאוס, חי שמח
ומאושר דוב חום יפה, בעל מרץ רב.

אפשר היה לקרוא לו מלך ההרים, כי היה
יחיד במינו בסביבה זו. הכהרים, כאשר
עבדוಚיך חגולות, ראו אותו מדי פעם,
כשהוא מטייל בקצתה העיר, והוא הפך
לנושא של שיחות רבות בכפר.

כך נודע גם לסטניסלאוס על קיומו. זה
היה חלומו. למرات שצירף קוֹף לביבר
הקרקס הקטן שלו, הוא הצעיר מאוד על
אובדן הדוב היין שלו. מחשבה על החיה

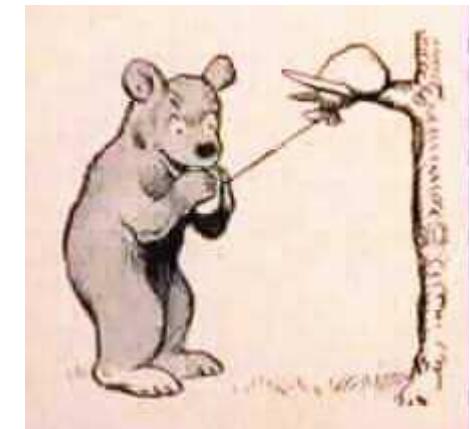

בכפותיו והתגלgal לגיא קטן, בו נהג לפעמים לעבור. סטניסלאוס ציפה לכך, כי בקצה הגיא הוא מתח חבל בין שני עצים,

ושם גם חבית גדולה, פתוחה מצד אחד. הדוב, עיור עדין מפלפל, נתקל בחבל ונפל, ראשו קדימה, לתוך החבית

לא היה צריך לחכות הרבה. הדוב הגיע תוך זמן קצר, נעצר מופתע ומוקסם לפני הארוכה התלויה בקצה החוט. הוא הריח אותה, וריח הבשר, שאותו לא טעם זמן רב, הגביר את תאבונו. הוא החליט לטעם את הבשר ותפס אותו בשינויו, אבל אז שקיית הפלפל נפתחה וגשם של פלפל נשפר על ראשו של הדוב, צרב את עיניו ועשה אותו עיור לחלווטין.

זעקות אימה מילאו את העיר. הדוב משש

התבילה להתגלל במורד במהירות רבה!
סטניסלאוס ניסה להדביק בכל כוחו את
החנית עם הדוב בפנים, אך זו התגלגה
מהר, הרבה יותר מהר אפילו מאשר
הצבאים שבהרims.

באוטו הזמן,
לא רחוק משם,
התרחש דבר
נורא. שודד
תקף עבר
אורח, אותו חשבו לשילich של בנק הנושא
כסף רב בתרמיל תלוי על כתפו. השודד
דרש ממנו שיםסור את התרמיל אם רוצה
להמשיך לחיות.
אייזה מצב נורא לעובר אורח תמים, ללא
נסק כלשהו ועייף מדרך ארוכה.
השודד תפס כבר את האיש בגרכונו
והמס肯 ניסה להתגונן, אך התקף היה
גדול וחזק ממנו.

שהמתינה לו שם. הצעקות של החיה
גברו. הוא השטול בטור החנית כמו
פרפר בראשת. אך לשוווא.
סטניסלאוס, שהלך
אחריו, רץ מיד וסגר את
החנית בתחתית עז
שהcin מראש.

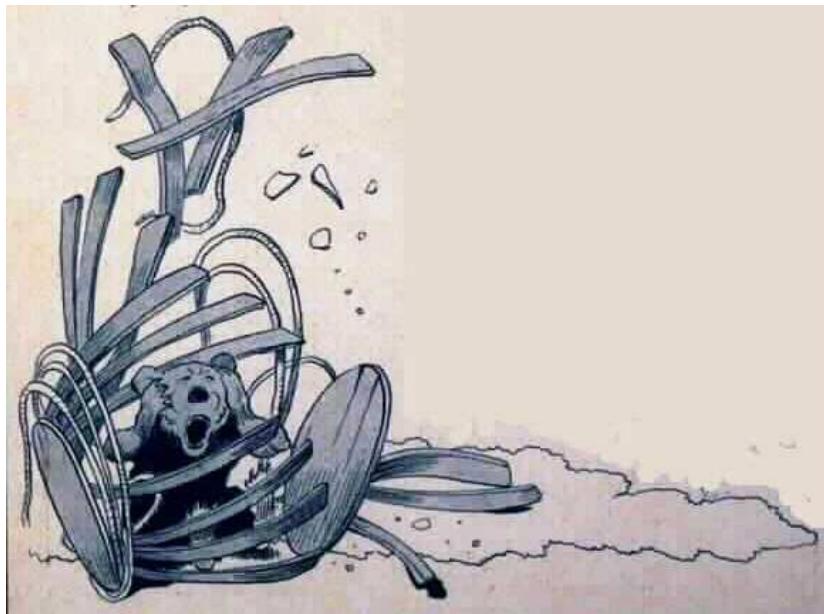

והנה הדוב החמוד שלנו,
סגור בחנית כמו דגים מלוחים או קרוב
כבוש! הצועני התחיל לחזור למchnerה שלו,
כשהוא מגלגל את החנית לפניו. הוא
שמח מאד, מר סטניסלאוס, כשהתכן כבר
אייר יאלף את הדוב, ואייזה ועלולים הוא
ילמד את מרטין החדש שלו.

יתכן ומחשבות אלה הסיחו את דעתו, כי
לא הרגיש
שהדרך מובילה
בשיפוע ופתאום
החנית

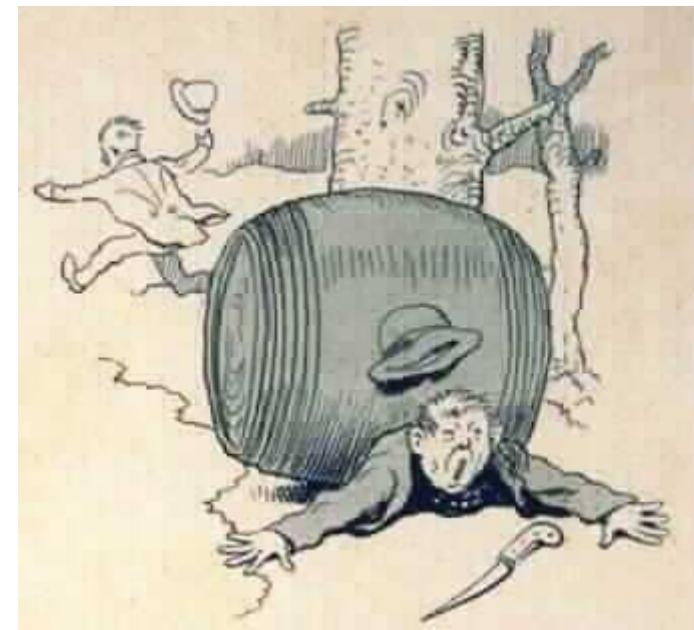
לגמריו.
והנה, מרטין השני הופיע שוב באור מלא.
אר באיזה מצב! מבולבל לגמריו, חבול,
עדין מסונoor על ידי הפלפל שצרב לו
בעיניים, לא מבין כלום מההרפקה

המווצהה הזו.

באוטו הרגע סטניסלאוס השיג אותו, קבע
כי למשה לא קרה לו כלום והוא בריא
ושלם, והביאו אותו למchnerה שלו, קשור
בחבל אותו לקח אליו לכל מקרה.

אר הנה גוש כבד, המתגלgal במהירות,
הפיל את השודד ושיטח אותו לגמריו על
הארץ. הבוחר המסקן, שניצל פתאום יכול
הייה רק לברך על העזרה המזוודה. האם
צריך להסביר, כי הגוש שהפיל את השודד
לא היה אלא החבית המתגלגת במורוד,

עם הדוב בפנים! סטניסלאוס, שרדף
אחרי החבית ראה שהוא מחה את
השודד אבל המשיכה להתגלgal במהירות
עצומה, עד שנתקלה בעץ, והתפרקה

שאל מיד "האם אתה עיור מלידה,
חבר?"

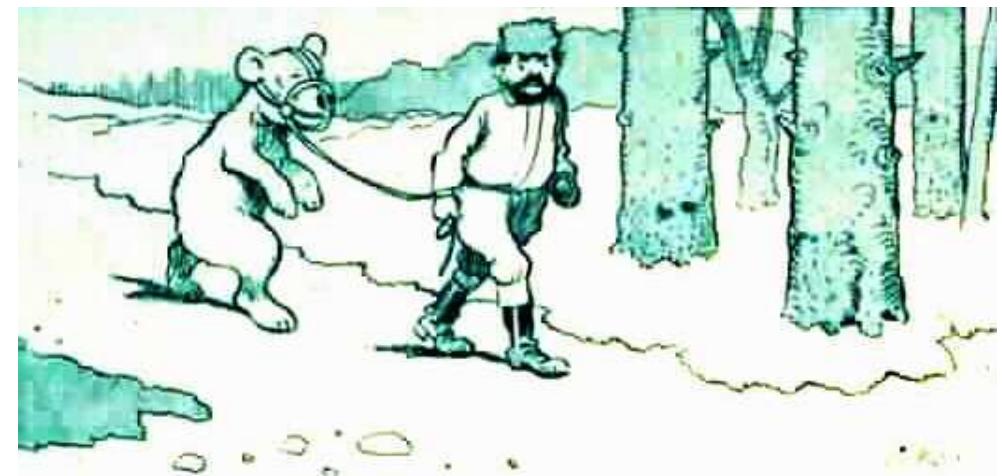
"לא!" ענה הדוב "נשפר לי פלפל לעיניים
וזה צורב כאילו יש לי אלף יתושים תחת
השמרות!"

יוקו הביא מיד מים, ושטף את עיניו
האדומות של הדוב, שהודה לו על קר לב
שלם.

בнтאים משפחת סטניסלאוס התחילה
לאזרז את חפציה כדי להמשיך במסע
לצՐפת. במשר כל הדרך הארוכה בצפון
גרמניה, אבא סטניסלאוס, האמא והבן
daggo לאף את החיים החדשות שלהם,
את מרטין הדוב ואת יוקו הקוף, ולמד
אותם ריקודים ותרגילי אקרובטיקה
שוניים.

וכאשר הצענים הגיעו לורדין, בצפון
צרפת, מרtin ויוקו היו כבר רקדנים
ואקרובטים נהדרים, שהקיסימו את

במחנה הוכנסה לאפו של מרטין טבעת
פלדה, כפי שנוהג היה לעשות לדוביים
מאלפים, וסודר לו מקום לינה בחבית

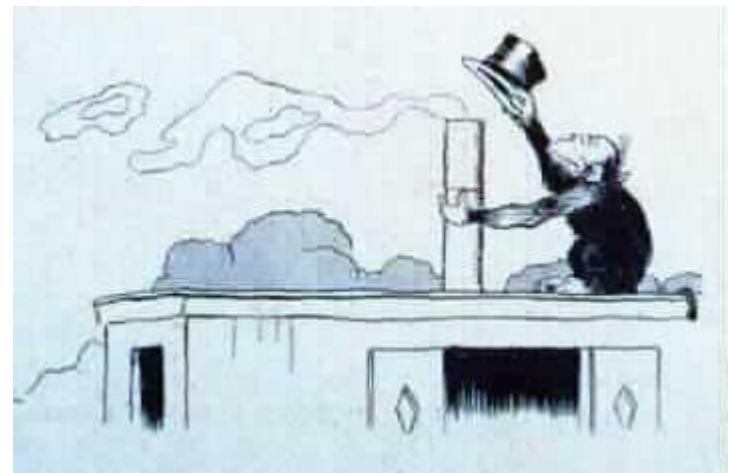
גדולה, ליד המקום של יוקו. שני השבויים
עשׂו מיד הכרה, והקוף, שרים על הדוב

המס肯 שלא יכול היה לפתח את עיניו,

ההמוניים. אך התחילה לא השקיטה את געגועיו של יוקו לחופש האבוד. "זה יפה שמריעה לנו הקהיל המשולב" הוא אמר לחברו לשעבוד "אבל לחיות כרכובל, ללא אפשרות ללכת לאן שרוצים, קשה לי מאד. לא, מרטין היקר, זה לא חופשי" יוקו תכנן דרכים להמלטות. "כדי שנוכל לשחרר" הוא הסביר לחברו "עלינו ליצור איזשהו אסון קטן, מקרה שיussiaק את הבעלים שלנו, ולא

ישגיחו علينا. ובמהומה שתוווצר, נוכל לבסוף עד אנגליה, ושם להיות בטוחים!"

יום אחד, למראה של כובע, אותו חבט בتعلולים שלו, בא רעיון ליווקו. הוא טפס על גג קרון הצוענים כאשר גברת סטניסלאס הכינה ארוחת צהרים, והניחה את הכובע שלו על הארובה שיצאה מהתנור. כל העשן נכנס בחזרה לפנים הקרון ופרץ דרך דלתות וחלונות. כפרי שעבר שם בסביבה הבין שזו שריפה ורץ לכפר בזעקה אדירה "בוער! בוער!" הכבאים הגיעו תוך דקotas והציפו את קרון הצוענים בזרמי מים חזקים.

"הנה הרגע המתאים כדי לברוח!" לחש יוקו לאוזנו של מרטיין "כאן, ימינה, מהר!" ומתוך מהומה כללית, השימפנזה, שהצליח להיפטר מהשרשרת שעלה צווארו, רץ מהר, כשמרטין הדוב רץ בעקבותיו, ומושך אחריו את החבית ששמשה לו למשkan, ושלא יוכל היה להשתחרר ממנה.

